

zakrament. In na baldahinu, tu je šele pravo življenje! Angelci trobijo, svirajo in brenkajo, da bi dostojno proslavili angelski kruh. Dva angelca svetita neposredno pri tabernakeljnu večni luči. Ali ni tukaj umetnik v resnici izrazil besede veličastnega speva „Te Deum“: „Tebi vsi angeli, nebesa, vse moči, Tebi kerubi in serafi kličejo z neprestanim glasom: Svet, svet, svet Gospod, Bog vojnih trum!“

Ne čudimo se, da je izdeloval umetnik štiri leta to umetnino, priznati pa moramo, da je tedaj dosegel vrhunec duševnega poleta, dasi je v tehniki ostal dalj časa na isti ali morda še na višji stopinji. Prav pri tem oltarju pa spoznavamo tudi znake Robbove umetnosti. Njegova dela so večinoma zelo natančna. Kipi so posneti prav po naravi, zato ne najdeš lahko kake napake v razmerju posameznih udov. Vsi obrazi so bolj polni, lasje kodrasti; angelci imajo večinoma nekoliko čez čelo visečo kosmo; oči so natančno izklesane, zlasti solzna jamica, včasih celó krog za šarenico. Obrazne poteze so včasih grške, včasih bolj podobne izrazu našega rodu. Kdor opazuje ljubljanski

tip, spozna, da je pogostoma podoben grškemu; zato so tudi Robbovi obrazi posneti po tej lastnosti. Potegni premo črto ob ravnem čelu navzdol, in ta črta le nekoliko preseka nosno končino. Angelci imajo, kot otroci sploh, manj ostre poteze in tudi nosovi so bolj mehki, zlasti v korenu šibki, kar jim daje prav mil in nežen izraz. Vrat je pri večjih kipih dosledno precej dolg, pri malih angelcih pa kratek. Roke so posebno značilne. Poglej roko, in z malimi izjemami najdeš, da je srednji prst s prstancem sklenjen, drugi prsti pa so kolikor toliko razkrceni ali razprostrti. Na rokah se večkrat vidijo kosti in kite. Lepo in dovršeno so izdelane tudi noge, bodisi gole, bodisi obute v čevlje ali opanke, včasih tudi v posebne vrste sandale. Kako krasno in spretno so trakovi izklesani na sandalah keruba na desni strani velikega oltarja pri sv. Jakobu! Sploh so vsi kipi, glej jih od katerekoli strani, čedni, plemeniti in dovršeni. Ogleduj jih tisočkrat: vedno te zanimajo, nikdar se jih ne naveličaš. Ali ni to prava umetnost?

(Konec prih.)

In danes je lep dan...

In danes je lep dan,
in žarkov zlatih milijon
razliva tiho luč
čez širno, mirno plan
od vzhoda tja v zaton...
Jesen prihaja skozi dan
k rumenim cvetom sred poljan,
kot skrbna mati k zibelki,
kjer detece ljubó leži,

da strne v sen sladák
s poljubom trudne mu oči.

Jesen prihaja skozi dan —
in srce mirno sanja mi,
ko vele rože sklanja mi
jesen po zapuščenih tleh.
In srce verno sanja mi,
kot detece, ki v blažen sen
ga vspaval je poljub gorak...

Cvetko Slavin.